

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.509 van 4 april 2001
in de zaak A. 78.045/XIV-1359.**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. VAN DER HALLEN,
kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
Nachtegaalstraat 47

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Turkse nationaliteit, op 27 maart 1998 heeft ingediend
om de vernietiging te vorderen van de beslissing van
15 oktober 1997 waarbij de gemachtigde bijzitter van
de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscom-
missie voor vluchtelingen beslist zijn beroep zelf als
alleenrechtsprekend lid te behandelen, en van de bes-
lissing van 6 januari 1998 van de Vaste Beroepscom-
missie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer,
waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erken-
nen, en van het bevel om het grondgebied van het Rijk
te verlaten, dat hem op 24 februari 1998 ter kennis
werd gebracht;

Gelet op het arrest nr. 75.945 van
28 september 1998 waarbij de schorsing van de tenuit-
voerlegging van de bestreden beslissing wordt
verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 20 juli 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 30 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 maart 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VAN HOECKE die, loco Advocaat E. VAN DER HALLEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Turkse nationaliteit, komt op 20 februari 1995 in het Rijk aan en vraagt op 1 maart 1995 om erkenning in de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze vraag wordt op 18 augustus 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene is een Koerd van Turkse nationaliteit en kwam in België aan op 20 februari 1995 zonder identiteitsdocumenten. Hij verklaarde zich vluchteling op 1 maart 1995. Volgens zijn verklaringen zou hij afkomstig zijn van het dorp Kushane bij Mazgirt (Zuidoost-Turkije). In 1994 zouden er vier leraars in een naburig dorp zijn vermoord (door de Turkse staat volgens betrokkene). Dit zou de aanleiding zijn geweest tot het instellen van de dorpswacht in het dorp, hetgeen werd geweigerd door de dorpelingen. Op 18 oktober 1994 zou tijdens een militaire operatie het dorp zijn in brand gestoken. Betrokkene zou meermaals zijn bedreigd geweest en zou na de aanval op het dorp 2 maanden zijn ondergedoken in de stad Darikent, waarna hij besloot zijn land te verlaten. Betrokkene legde een artikel voor waarin de aanval van het Turkse leger in het dorp Kushane wordt vermeld.

Niettegenstaande de aanvankelijke beslissing van het Commissariaat-generaal tot verder onderzoek, dient nu in de fase ten gronde te worden besloten dat er geen afdoende elementen in betrokkenes reëlas aanwezig zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging.

Er zijn vooreerst geen aanwijzingen dat betrokkene door de Turkse overheid persoonlijk werd of zou worden geëscort. Betrokkene is geëngageerd in de Koerdische politiek, hij identificeert zich niet met de PKK (Koerdische Arbeiderspartij), hij noemt ze trouwens enkele keren "terroristen" hetgeen niet wijst op sympathie of Koerdisch patriottisme. Hij stemde in het verleden op CHP (Turkse Kemalistische partij) en heeft geen detentieverleden. Hij komt niet uit een PKK-familie en heeft evenmin familieleden die de PKK hebben vervoegd. In deze omstandigheden kan hij door de Turkse overheid niet worden beschouwd als een gevaarlijk politiek activist.

Verder dient opgemerkt dat de vraag om dorpswachter te worden inderdaad wordt gesteld aan de dorpen in de regio's waar de PKK-guerilla actief is om op die manier greep te krijgen op de Koerdische dorpen. Het is het Commissariaat-generaal bekend dat de Turkse militairen druk kunnen uitoefenen op de dorpelingen en het systeem kunnen opleggen met het dreigement dat in geval van weigering men het dorp moet verlaten. Dit zou ook betrokkenes lot zijn geweest. In bepaalde gevallen en onder bepaalde omstandigheden kan dit aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging. Echter, het louter weigeren van dorpswacht wordt in Turkije

niet strafbaar gesteld. Zoals hoger blijkt, is betrokkene geen Koerdisch politiek activist. In deze omstandigheden is het voor betrokkene mogelijk zijn leven verder te zetten zonder vrees voor vervolging in een stad buiten de conflictregio van Zuidoost-Turkije. Op de vraag die aan betrokkene werd gesteld wat zijn vrees bij terugkeer zou zijn, haalde hij motieven van economische en sociale aard aan en het feit dat Koerden als terroristen worden beschouwd. Een dergelijke verklaring is algemeen en onvoldoende om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Betrokkene heeft verder geen bewijs van identiteit en herkomst geleverd. Wat de gebeurtenis van 18 oktober 1994 betreft dient opgemerkt dat betrokkene enerzijds verklaart toen in het dorp aanwezig te zijn geweest, maar anderzijds niet spontaan of uitgebreid over dit incident kan vertellen. Evenmin is betrokkene duidelijk of het gaat over al dan niet gedeeltelijke dorpsevacuatie of dorpsvernietiging. Dit geeft het vermoeden dat betrokkene zich toen niet meer in het dorp bevond, alhoewel hij dit beweerde.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van Art. 1, Par A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951."

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 1 september 1997 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 15 oktober 1997 beslist de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie dit beroep "dat kennelijk ongegrond voorkomt" zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen (eerste bestreden beslissing).

1.5. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 6 januari 1998.

Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord. Door zijn raadsvrouw worden besluiten ingediend.

Dezelfde dag verklaart de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste

Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep van verzoeker ontvankelijk, maar ongegrond en weigert hem derhalve de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (tweede bestreden beslissing).

Deze beslissing rust op volgende redene-
ving :

"Overwegende dat appellant hierna volgende midde-
len in zijn besluiten toegelicht ter zitting
oproept :

1. dat de beschikking van 15 oktober 1997 het ingediende beroep te behandelen als alleen-rechtsprekend lid nietig is daar deze beschik-
king werd genomen met miskenning van de moti-
veringsplicht;

Overwegende dat artikel 149 van de Grondwet niet
van toepassing is op beschikkingen alvorens recht
te doen;

Dat het middel derhalve niet kan worden aan-
vaard;

2. dat de principes van een eerlijke procesvoe-
ring werden geschonden; dat aan de onpartij-
digheid van de alleenrechtsprekende voorzitter
kan worden getwijfeld; dat de beschikking van
15 oktober 1997 niet tegensprekelijk werd
genomen en niet in het openbaar werd uitges-
proken;

Overwegende dat artikel 57/12, vierde lid, van
de wet van 15 december 1980 preciseert dat wanneer
de voorzitter of de door hem gemachtigde bijzitter,
na inzage van het verzoekschrift, oordeelt dat het
beroep onontvankelijk of kennelijk ongegrond is,
hij het beroep zelf kan behandelen als alleen-
rechtsprekend lid;

Dat appellant geen feiten aanbrengt die toelaten
partijdigheid in hoofde van het bedoelde commissie-
lid te veronderstellen;

Dat hij alsdus zijn voorgehouden vrees voor
partijdigheid niet objectief ondersteunt (vgl.
EHRM, arrest Fey van 24 februari 1994, par. 30, en
arrest Nortier van 24 augustus 1993, par. 33);

Dat het alleenrechtsprekend lid niet vooringeno-
men of partijdig is maar na inzage van het ver-
zoekschrift en op basis van de in het administra-
tief dossier beschikbare elementen oordeelt dat het
beroep onontvankelijk of kennelijk ongegrond is;

Dat ter bescherming van de rechten van appellant
het alleenrechtsprekend lid dit oordeel toetst aan
de bijkomende elementen die de appellant en zijn
raadsman ter zitting kunnen voorleggen en de
behandeling van het beroep moet verwijzen naar een
drieledige kamer indien na de behandeling ervan
door het alleenrechtsprekend lid blijkt dat het

beroep noch onontvankelijk, noch kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat voormeld artikel 57/12, vierde lid, de voorzitter of de gemachtigde bijzitter reeds na inzage van het verzoekschrift toelaat te oordelen over de al dan niet ontvankelijkheid of het kennelijk ongegrond zijn en alsdan de zaak alleenrechtsprekend te behandelen; dat het tegensprekelijk debat in deze fase van de procedure niet in de wet is ingeschreven noch de openbaarheid van de uitspraak van de beschikking;

Dat het middel derhalve niet kan worden aanvaard;

3. dat appellant de Commissie verzoekt een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen omtrent artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat luidens artikel 26, par. 2, lid 3, 3° van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, de Vaste Beroepscommissie meent dat voormeld artikel 57/12, vierde lid, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet klaarblijkelijk niet schendt;

Dat de behandeling van het beroep door een gemachtigde bijzitter als alleenrechtsprekend lid nog steeds de mogelijkheid in zich houdt dit beroep door een drieledige kamer te laten behandelen;

Dat het negatief waardeoordeel van de beschikking houdende kennelijk ongegrond volledig wordt teniet gedaan door de mogelijke beslissing om de behandeling van het beroep te verwijzen naar een drieledige kamer;

Dat appellant niet aantoonde waarom de objectiviteit van de Commissieleden zetelend in de drieledige kamer die het beroep behandelt waarin in de loop van de procedure een beschikking van kennelijk ongegrond zijnde werd genomen, zou zijn aangetast;

Dat voor wat betreft partijdigheid in hoofde van het alleenrechtsprekend lid en de motiveringsplicht bij de beschikking houdende het ingediend beroep als alleenrechtsprekend lid te behandelen, wordt verwezen naar de voormelde argumenten onder de punten 1 en 2;

Dat aan dit verzoek geen gevolg kan worden gegeven;

Overwegende dat appellant voorhoudt Koerd te zijn afkomstig van Kushane in Zuidoost-Turkije; dat er in 1994 in de krant melding werd gemaakt van de moord op vier leraars uit een naburig dorp; dat dit de aanleiding was voor het instellen van een dorpswacht; dat hij samen met andere dorpeligen deze functie weigerde; dat hij eten en kleding gaf aan de PKK-strijders en pamfletten voor de PKK uitdeelde; dat op 18 november 1994 militairen het dorp

aanvielen waarna nog slechts drie gezinnen in het dorp bleven wonen; dat hij daarop onderdook in Darikent; dat hij medio februari 1995 aan boord ging van een vrachtwagen met bestemming België waar hij op 20 februari 1995 aankwam;

Overwegende dat het weigeren dorpswachter te worden of de weigering deze functie verder te zetten in Turkije niet strafbaar wordt gesteld en betrokkenen op een nieuwe verblijfplaats in West- of Centraal Turkije door de Turkse autoriteiten met rust worden gelaten; dat er sprake is van een redelijk vestingsalternatief (Human Rights Watch Helsinki, Turkey, Forced displacement of Ethnic Kurds from Southeastern Turkey, oktober 1994, Vol. 6, nr. 12; Nederlands rapport van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, 2 juli 1996, DAZBA nr. 66.920);

Overwegende dat appellant geen elementen naar voor brengt die erop zouden kunnen wijzen dat hij Turkije heeft verlaten omwille van andere redenen dan de algemene moeilijke situatie in Zuidoost-Turkije dat reeds sedert 1987 grotendeels onder toepassing van de noodtoestand valt;

Dat dienaangaande eveneens het hogervermeld binnenlands vluchtalternatief geldt;

Overwegende dat appellant niet kan aannemelijk maken dat zijn sympathiebetuigingen ten voordele van de Koerdische beweging in West-Europa grond kunnen zijn voor een mogelijke vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 door de Turkse autoriteiten;

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellant geen vrees voor vervolging in de zin van voormelde verdragsbepaling kan worden in aanmerking genomen";

1.6. Verzoeker krijgt op 24 februari 1998 het bevel om het grondgebied van het Rijk uiterlijk op 28 maart 1998 te verlaten. Dit bevel steunt op zijn niet-erkenning als vluchteling (derde bestreden beslissing).

2. Over de gegrondheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft (beslissing van 6 januari 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen)

2.1. Overwegende dat in het vierde middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht verzoeker onder meer laat gelden dat hij in zijn

besluiten, gestaafd met bewijzen, uitlegde dat hij actief was voor de P.K.K., wat door de Vaste Beroepscommissie met volgende gebrekkige motivering wordt afgehaspeld : "Overwegende dat appellant niet kan aannemelijk maken dat zijn sympathiebetuigingen ten voordele van de Koerdische beweging in West-Europa grond kunnen zijn van een mogelijke vervolging (...) door de Turkse autoriteiten", dat het in casu niet enkel gaat om sympathiebetuigingen, dat zijn engagement veel verder ging, dat het medeorganiseren van de Vredestrein, het deelnemen aan hongerstakingen en de andere activiteiten niet denigrerend "sympathiebetuigingen" genoemd kunnen worden, gezien ze een actieve politieke inzet vereisen, dat deze informatie vanzelfsprekend niet beperkt blijft tot West-Europa, maar ook alleszins in Turkije kan bekend zijn;

2.2. Overwegende dat in de beroepsakte aan de Vaste Beroepscommissie verzoeker uiteenzette dat hij, in tegenstelling tot wat de Commisaris-generaal beweert, ook in België een actief Koerdisch sympathisant is, dat hij in 1995 zelfs deelgenomen heeft aan een hongerstaking in DEN HAAG en hiervan foto's bestaan, dat deze activiteit uitgebreid in de media is geweest en ook op de Turkse en Koerdische televisie, dat hij heeft deelgenomen aan betogingen en feestjes, voornamelijk ingericht door het Koerdisch huis in ANTWERPEN en dat hij in augustus 1997 mee de Vredestrein organiseerde; dat in de op de zitting van 6 januari 1998 neergelegde besluiten dit nog eens als volgt werd herhaald :

"Zijn activiteiten voor de P.K.K. in Turkije kan concluant niet bewijzen (de P.K.K. levert geen lidkaarten af ...), maar concluant kan wel bewijzen dat hij - zoals uiteengezet is in de beroepsakte - nog steeds actief met de problematiek van de Koerden bezig is.

In 1995 was hij betrokken bij een hongerstaking in Den Haag en daarvan zijn foto's. Op één van de

foto's is concludant duidelijk te zien. (zie stuk 15)

Concludant is één van de verantwoordelijken van het Koerdistan Centrum in Antwerpen, en ook daarvan wordt een foto voorgebracht, toen het Koerdistan Centrum een 2-tal jaren geleden nog gevestigd was in de Van Kerckhovenstraat (zie stuk 16).

Concludant organiseerde mee de vredestrein en daarvan wordt een krantenartikel voorgebracht, dd. 27/08/97, vermoedelijk uit Het Laatste Nieuws. Bij het krantenartikel hoort een foto, waarop concludant voorkomt in de linkerhoek (zie stuk 14).

Concludant brengt ook verschillende toegangskaarten voor van allerlei activiteiten waaraan hij heeft deelgenomen, o.m. georganiseerd door de P.K.K. (zie stuk 2). Het gaat zowel om festivals, bv. zie stukken 1-2-3-10, activiteiten die zowel in het binnenland (Gent - Verviers), als in het buitenland (Keulen - Dortmund - Hamburg) doorgaan.

Het gaat niet alleen om festivals en newroz-vieringen, zoals ook stuk 4, maar ook om politieke activiteiten, zoals het vredesfestival in Keulen, dat plaats had op 21/09/96 (stuk 5) - een protestactie in Düsseldorf, waarvan het autobusticket wordt voorgebracht (zie stuk 7), protestactie die plaats had op 26/04/97 - een herdenking in Merksem van slachtoffers van de Koerdische strijd (zie stuk 6) doch ook het autobusticket voor de betoging in Hamburg tegen de Turkse staat, betoging die plaats had op 15/06/96 (zie stuk 8).

De voorzitter van het Koerdistan Centrum, thans gevestigd Onderwijsstraat 29, 2060 Antwerpen, bevestigt dat concludant lid is van het Koerdistan Centrum in Antwerpen (zie stuk 11).

Concludant is dus wel degelijk politiek actief. Daarvan zijn er foto's, daarvan zijn er beelden geweest, ook op de Turkse T.V., en dat impliceert dat bij een eventuele terugkeer concludant wel dagelijks in gevaar is.";

dat op dit betoog de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen antwoordt "dat appellant niet kan aannemelijk maken dat zijn sympathiebetuigingen ten voordele van de Koerdische beweging in West-Europa grond kunnen zijn voor een mogelijke vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 door de Turkse autoriteiten"; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen enkel gewag maakt van sympathiebetuigingen ten voordele van de Koerdische beweging, terwijl verzoeker inzonderheid

aan de hand van zijn betrokkenheid bij een hongerstaking en bij de organisatie van de Vredestrein poogde aan te tonen dat hij niet enkel openlijke Koerdische sympathieën had, maar ook een politieke activist was; dat door voorbij te gaan aan de politieke inzet van verzoeker alhier ten voordele van de Koerdische zaak, de bestreden beslissing niet genoegzaam met redenen is omkleed; dat in zoverre wordt aangenomen dat de politieke activiteiten van verzoeker moeten worden geacht begrepen te zijn in wat als "sympathiebetuigingen" wordt aangemerkt, de motivering van de bestreden beslissing te summier is om de Raad van State toe te laten zijn controle op de regelmatigheid van het weigeringsmotief uit te oefenen; dat het aan de hand van de betwiste considerans volstrekt onduidelijk is waarom de beweerde activiteiten van verzoeker, naar het oordeel van de Vaste Beroepscommissie, niet aan de grondslag van een vervolging door de Turkse autoriteiten kunnen liggen; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in het geheel niet toelicht waarom verzoeker de vrees voor vervolging wegens zijn politieke activiteiten in West-Europa niet aannemelijk maakt; dat de motivering luidens welke verzoeker dergelijke vervolging niet aannemelijk kan maken bij ontstentenis van enig nadere toelichting of verduidelijking te beknopt is om uit te maken of de aanvraag van verzoeker, wat de ingeroepen politieke activiteiten alhier betreft, om rechtens verantwoorde redenen werd afgewezen; dat de bestreden beslissing op dit punt niet naar behoren met redenen is omkleed; dat het vierde middel in dit opzicht alvast gegrond is;

3. Over de gegrondheid van het beroep wat de derde bestreden beslissing betreft (bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten).

Overwegende dat, indien de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen wordt vernietigd, als gevolg hiervan ook het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, dat op verzoekers niet-erkenning als vluchteling steunt, moet worden tenietgedaan;

4. Over de ontvankelijkheid van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft (beslissing van 15 oktober 1997 van Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen).

Overwegende dat ingeval de eindbeslissing van 6 januari 1998 wordt vernietigd, er grond is om de zaak van verzoeker naar een anders samengestelde Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen te verwijzen, hetgeen betekent dat de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer, J. BIEBAUT, die deze beslissing heeft genomen, niet in de verwijzingscommissie mag zetelen; dat alsdan geen enkel gevolg meer kan gegeven worden aan de beschikking van 15 oktober 1997 waarbij deze gemachtigde bijzitter besliste het hoger beroep van verzoeker zelf als alleen-rechtsprekend lid te behandelen; dat in die veronderstelling verzoeker ophoudt belang te hebben bij een vernietiging van de beslissing alvorens recht te doen van 15 oktober 1997; dat, wat de eerste bestreden beslissing betreft, het beroep dan bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang hoe dan ook niet langer ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 6 januari 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen,

Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd XXX als vluchteling te erkennen.

Artikel 2.

Vernietigd wordt het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, dat XXX op 24 februari 1998 ter kennis werd gebracht.

Artikel 3.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 4.

Dit arrest zal in de registers van voormelde commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 5.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Artikel 6.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier april tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.